

sin! To je njih govorjenje, jednako govorjenju onih, ki so bili poprej neverniki. Udari jih Allah! kako so bedasti!«¹⁾

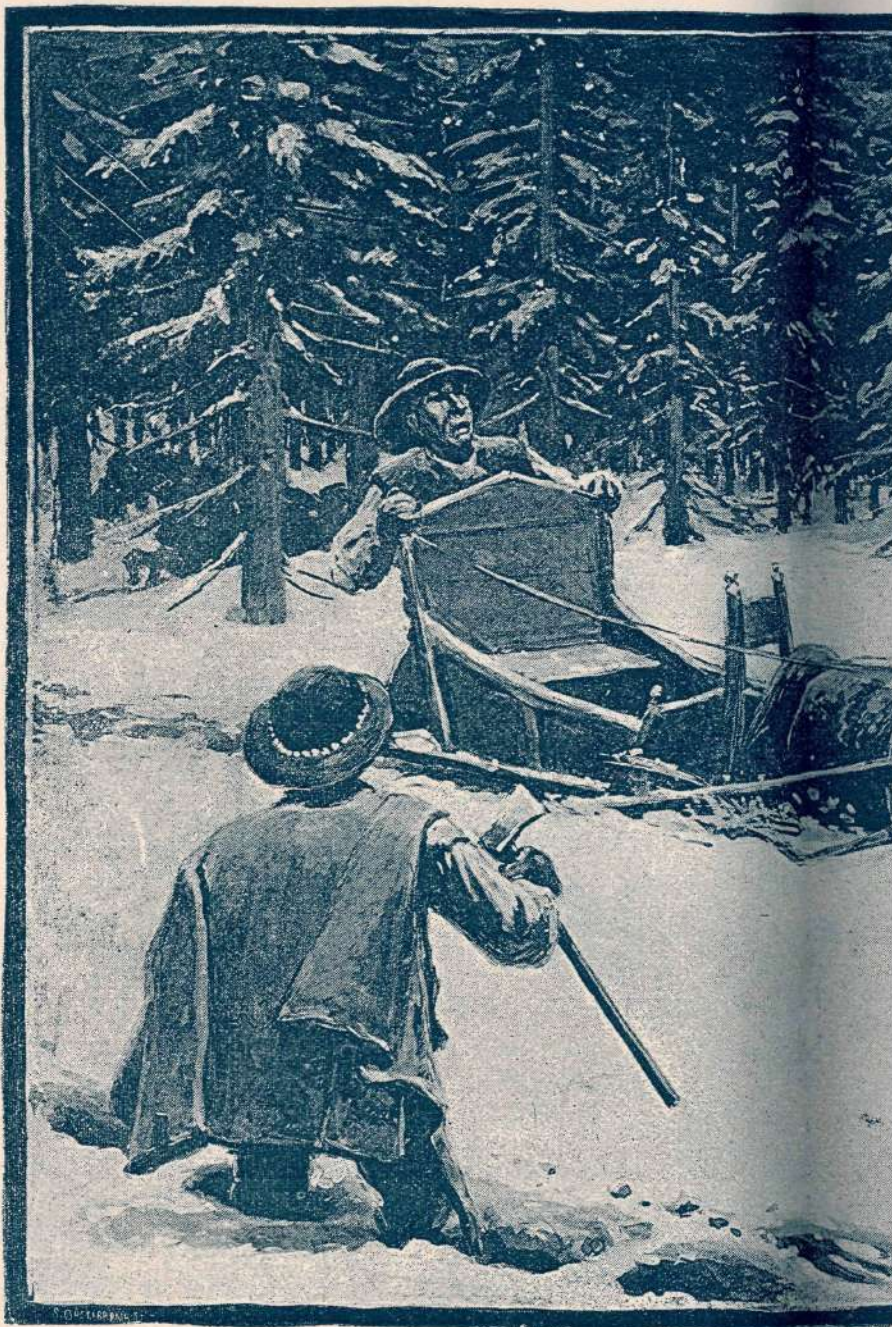
Dve leti, kateri je še živel po prihodu v Mekko, ravnal je sam tako. Bojeval se je z mestom Taif-om, ki je bilo na jugovshodu, katero je pa premagal le težko. Napadal je še druge rodove, urejeval razne zamotane razmere, razne prepire, zlasti tekmovanje med obema mestoma Mekko in Medíno, določil, kako naj se posvečuje sveti kraj v Mekki, namreč Ka'ba s svetim kamenom, zlasti, da ne sme prihajati sem noben neverec. Če tudi je bila Ka'ba prav za prav poganski sveti kraj, vendar ga je sprejel Mohamed v svojo vero ali svoje bogočastje; izprevidel je namreč, da je romanje na jeden kraj jako imenitno za jedinstvo vseh njegovih privrženec. Zato je zapovedal vsakemu moslimu romanje v Mekko jedenkrat v življenju. — Poslednji čas svojega življenja je bil prerok v Medíni. Pripravljaj je vojščake, da bi šli plenit med Grke in napadli mesto Obrá. Poveljnik čete je bil Osâma. Mohamed mu je velel: »Imenujem te za poveljnika četi, ki se je zbrala. Idi tje, pa tako urno, da prehitiš prebivalce, predno o tebi kaj zvedó. Požgi njih hiše, polja in palmove zasade.«²⁾

Kmalu potem ga jame boleti glava; poloti se ga huda vročinska bolezen. Dra-

¹⁾ Sura 9; 29. 30. po prevodu Rückertovem.

²⁾ Sprenger, Mohammed. III., str. 551.

žilo ga je še to, da niso bili vojaki zadovoljni z njegovimi naredbami, in zato je ž njimi še prav ostro govoril. Bolezen

Zima v Tatra

se shujša, vročina močnejše pritisne. Prosi, da bi ga deli v mrzlo kopel. Denejo ga in vlijejo iz sedem mehov nanj vode. To je bilo prehudo. Prenesó ga k njegovi

najljubši ženi 'Ajiši, kjer se je vročina še povečala. Njegovi živci so bili tako razdraženi, da ni bilo ž njim dosti upanja.

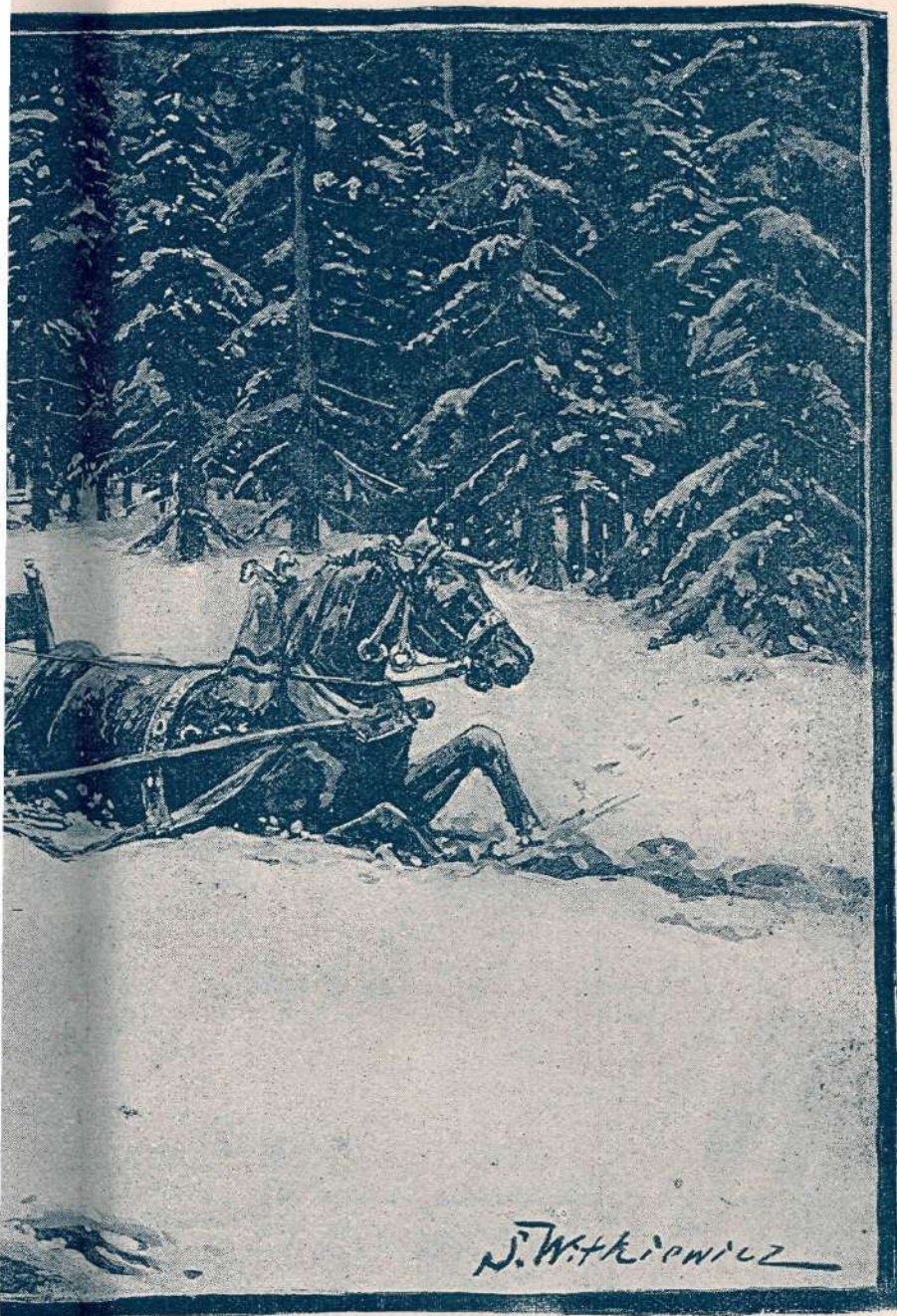
katera izmed nas tako vèdla?« On odgovori: »Ali ne veste, da ni nihče več trpel, kakor preroki?« Štiri dni je še trajala njegova bolezen, njegove žene so se trudile, da bi ga rešile, pa bilo je vse brezuspešno. Prosil je pisala, da bi pisal oporoko, a niso mu ga dali, pač zato ne, da bi jim ne kratil slobode po smrti. Dné 8. junija l. 632. je umrl, in drugi dan so ga pokopali ravno tam, kjer je umrl. Tako se je končalo prerokovo življenje.

Čitatelj je spoznal iz našega opisa, da je bilo Mohamedovo življenje tako, kakoršno je življenje kakega drugega človeka. Pač treba priznati, da je bil nenavadno nadarjen, zlasti stanoviten, poleg tega še srečen: a božjega ni mogoče nič najti v njegovem delu. Res sloni moč njegovega nauka na prvi in glavni resnici: Le jeden Bog je, in ta mu je pridobila zmago nad poganstvom, toda s to resnico, povzeto iz judovstva in krščanstva, združil je toliko nespametnega, neresničnega in škodljivega, da je prav njegov nauk v mnogih ozirih za človeštvo grozna nesreča.

Dandanes priznava vsaj po zunanje 176 milijonov ljudij, da je bil Mohamed božji poslanec. Kako ogromno število! In tem ljudem je bolj

Kakor v obupnosti se je valjal sem in tje, kričal in stokal. Njegovim ženam se je zdelo to preveč in nespodobno. Vprašajo ga: »Kaj bi rekel, ko bi se

ali manj vtisnjeno znamenje, katero je vtisnil prerok sam svoji veri: nestrpnosti, sebičnosti, grozovitosti in pohotnosti. Ali je to sreča za človeški rod?

ma v Tatrah.

